Sorin Cerin (n. Sorin Hodorogea) la 25 noiembrie 1963 la Baia Mare, România, este un filozof, poet, logician și eseist român, de origine balcanică și greacă.

Poezia lui Sorin Cerin este considerată o poezie filozofică existențialistă remarcabilă de către critici literari precum Alexandru Cistelecan sau Elvira Sorohan, care la rândul ei o vede, și ca o continuare a mișcării existențialiste din secolul XXI.

Gheorghe Vlăduțescu și Ion Dodu Bălan cuprind opera literară sapiențială a lui Sorin Cerin, în cadrul ei istoric, care își are rădăcinile în Orientul antic dar și în Grecia antică, despre care au scris și alți critici.

Lucrarea filosofică a lui Sorin Cerin, se concentrează pe ceea ce Sorin Cerin definește drept „coaxialism” sistemul său filozofic, (Wikipedia de limba franceză).


ISBN 978-606-757-143-1

https://editura-estfalia.ro
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN

TIMPUL PIERDUT

- Poezii filosofice -

Editura Estfalia

SORIN CERIN

TIMPUL PIERDUT

-Poezii filosofice

2022

Editura Estfalia

Sorin Cerin
Timpul pierdut – poezii filosofice

* * *
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Timpul pierdut : poezii filosofice /
Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-143-1

821.135.1
* * *

- Ediție de referință pentru uz didactic.
- Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24
- Editură acreditată DOI
- *Lucrărilor li se pot atribui identificatori digitali DOI, prin partenerul **Crossref***

ISBN 978-606-757-143-1

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
- TIMPUL PIERDUT -
- poezii filosofice -

CUPRINS

SORIN CERIN
- TIMPUL PIERDUT -
- poezii filosofice -

SORIN CERIN
- TIMPUL PIERDUT -
- poezii filosofice -

1) Vom îmbrățișa Visele strivite și otrăvite

De ce Păcatele Originare,
au lăsat ca Nașterea,
să ne îmbrace ,
cu cămașa Morții?,
care de fiecare dată,
ne este croită pe măsura Disperării,
ce o vom purta,
întreaga noastră Existență,
binecuvântată de Timpul pierdut?,
la tălpile căruia ne vom îmbrățișa,
Visele strivite și otrăvite,
de norii de plumb ai Privirilor,
ce vor ninge cu stelele căzătoare,
ale atâtor Zile fără adăpost,
care le vom duce,
pe brațele propriilor noastre,
Non-Sensuri ale Existenței,
spre Nicăieri.

2) Înaintea Morții Atotputernice

Poduri de Vise,
ce duc spre Nicăieri,

Cuvintele de Vânt,
ale Timpului pierdut,
ce spulberă Inimile de Plumb,
ale Absurdului,
din nisipul Clepsidrelor sparte,
de Gândurile rebele,
către Valurile de Disperări,
ale Singurătății de noi înșine,
pe oceanul căreia naufragiem,
alături de un Destin proscris,
de către Păcatele Originare,
ce-l voiau și mai obedient,
înaintea Morții,
Atotputernice,
ce-și erupe Pustiul,
din Privirile noastre pierdute,
odată cu fiecare Respirație.

3) Ochi de Viscol

Ninge violent cu inimi despletite,
din părul încâlcit,
al Zilelor fără adăpost,
prin care ne rătăcesc,
firele încărunțite ale Singurătății,
ce ne caută în zadar,
Sufletele,

tot mai obosite,
să ne mai poată discerne,
Timpul pierdut,
care trece pe lângă noi,
pe străzile pustii ale Destinelor,
fără să ne mai recunoască,
oricât am încerca,
să-i amintim de Nemurirea,
ce zace aruncată,
mototilită și ruptă,
în colbul cănilor de pustiu,
al Deșertăciunilor,
pe care le bem,
până la capătul,
ultimei noastre Clipe,
cu fiecare respirație,
a Durerii încremenite,
într-un Ochi de Viscol,
ce ne duce Viața,
spre Nicăieri.

4) Pașii Lacrimilor

M-am încâlcit,
în părul Timpului pierdut,
într-atât de lipsit de mine însumi,
încât pe străzile neasfaltate,

ale Gândurilor,
pe care abia mai pot merge,
încă curge Sângele Cuvintelor tale,
Iubire,
ale căror Vene,
par a fi rămas fără așternuturi,
în mocirla rece și indiferentă,
a Orgoliilor unui Destin,
care ne-a fost dăruit,
de Absurdul Zilelor fără adăpost,
ce-așteaptă răvășite,
pe la colțurile Sentimentelor,
să fie trecute cu ajutorul Durerii,
pe zebra care ne unește,
Pașii Lacrimilor,
atâtor stele căzătoare,
de Binele și Răul unei Lumi,
ce nu ne va aparține niciodată.

5) Să ne regăsim

Vise rupte,
din Cerul Ochilor înlăcrimați,
ai Timpului pierdut,
pe oceanul căruia,
suntem predestinați,
să înotăm,

ținând în mâinile propriilor Speranțe,
Veșnicia unui Sentiment,
de care avem grijă să nu se înece,
în adâncurile din noi înșine,
de unde n-am mai reuși,
să-l salvăm vreodată,
fiind într-atât de străini,
acestei Lumi,
încât nu vom putea niciodată,
să ne regăsim,
propriul Adevăr Absolut,
oricât de mult ne ținem de braț,
cu ceea ce credem a fi Drept,
despre care nu știm cum arată,
adevărata lui față,
în Lumina Divină,
a Fericirii,
de care suntem orbi.

6) În căutarea Ochilor tăi

Clipe ruginite,
îmi foșnesc la tălpile Viselor,
așteptându-te,
în gara Timpului pierdut,
printre ferestrele sparte ale Pașilor,
ce mă duc spre Cerul liber,

de Privirea ta,
unde-şi duc Destinele,
Zilele fără adăpost,
ale Disperării,
rătăcită printre gratiile Absurdului,
de care mi-am lovit,
Speranțele,
șiroind rănite,
în frânturi de Promisiuni deșarte,
ce-au încărunțit,
de-atâtea Riduri de Cuvinte,
câte le-au trecut pragul,
în căutarea Ochilor tăi.

7) Ne-am dat întâlnire cu Moartea

Ninge-mă cu Vise,
peste iarna Timpului pierdut,
atât de înghețată din mine,
și-apoi,
troienește-mi Eternitatea Clipei,
încât să ne putem ascunde,
în fierbințeala ei,
de Infernul depresiv al acestei Lumi,
în care am fost aruncați,
de mâinile reci și viguroase,
ale Destinului,

Nimănui,
pe fața căruia,
ne-am dat întâlnire cu Moartea,
fără să știm,
cât de mult își dorea să ne posede,
fiind în stare,
să ne-o dea,
pe unica ei fiică,
cu nume de Viață,
pentru a respira prin plămânii ei,
Privirile de plumb,
ale Orizonturilor tot mai grele,
ce păreau că se sprijină pe umerii,
Speranțelor noastre,
atât de strivite,
încât nu le mai puteam deosebi,
de nici una dintre Disperări.

8) Ghețurile fără de sfârșit ale Veștilor

Zori descompuși,
de Timpul pierdut,
se prăbușesc peste Visele ruginite,
ale Toamnei,
înecată în valurile Sângelui Absurdului,
unei Lumi a Compromisurilor,
pe care le pieptănăm,

de fiecare dată,
în oglinda spartă a Disperării,
atunci când vrem ca părul Clipelor,
să curgă pe frunțile Sufletelor noastre,
istovite de Orizonturile grele,
ale Singurătății,
ce ne apasă cu plumbul ei topit,
Privirile stinse și pierdute,
printre ghețurile fără de sfârșit,
ale Veștilor,
pline de Cimitire de Cuvinte.

9) Unde foșnesc Regretele

Zile răvășite,
de pălmile reci și insistente,
ale Inimilor de Vânt,
ce bat Privirile tot mai descompuse,
care se desprind,
de ramurile Speranțelor ruginite,
ale Timpului pierdut,
pentru a cădea la tălpile Singurătății,
unde foșnesc Regretele,
înecate,
în Ridurile transpirate,
ale Cuvintelor,
din adâncurile cărora,

nu vom mai reuși niciodată,
să ne salvăm,
Iubirea.

10) Rătăciri de moment

Oricât de larg,
aș deschide,
Ferestrele prăfuite,
cu stele căzătoare,
ale Cuvintelor,
nu voi reuși,
poate niciodată,
să-ți cuprind aripile de Înger,
ale Privirii,
ce-mi apasă Inima de Viscol,
a Frigului din mine,
cu Jarul Sentimentului,
de a fi înfruntat împreună,
Timpul pierdut,
cu Speranța ce ar fi învins,
Iarna Deșertăciunii,
alături de Iubirea,
ce arde mocnit,
în sângele îndepărtat și de neatins,
al Orizonturilor,
care se preling însingurate,

peste fruntea unei Amăgiri,
ce pare a-mi deschide larg,
porțile ruginite și apăsătoare,
ale Cerului indiferent și rece,
al unei Rătăciri de moment,
ce-mi strivește Viitorul.

11) Pleoapele Zilei

Ore adormite,
abia-și mai pot duce,
pleoapele Zilei,
pe spatele unui Amurg,
al Timpului pierdut,
la masa căruia,
își beau Clipele,
Cănile de pustiu,
ale Disperării,
pe care le sparg mai apoi,
de frunțile Destinelor noastre,
tot mai însângerate,
de atâtea Deznădejdi,
care ne ning cu Absurd,
Iluziile Existenței.

12) Sufletele Viselor

Înecat în Rătăcirea Luminii Divine,
ce cade pieziș,
peste Răscrucea Inimilor,
Timpului pierdut,
din Privirile,
care ni se încâlcesc,
în Clipele răstignite,
pe lemnul putred al unui Cuvânt,
pe care-l purtam,
sub formă de cruce,
legat de Sufletele Viselor,
pe aripile cărora,
zburam împreună,
până când am căzut,
atât de departe de noi înșine,
încât n-am mai reușit,
să ne rugăm Iluziilor Vieții și Morții,
îndeajuns de fierbinte,
încât să putem duce pe umerii Iubirii,
Durerea și Absurdul,
acestei Lumi,
care a rămas să ne strivească,
până și Disperarea.

13) Cuțite din nori

Cuțite din nori,
plutesc pe Cerurile,
Ochilor unei Speranțe,
care ne taie Orizonturile,
și așa ofilite și pline de mucegai,
pe care vroiam să le aruncăm,
la Coșul de Gunoi al Uitării,
de transparența căruia,
ne ascundem unul de altul,
Clipele de plumb,
care ne strivesc Viitorul,
acum al Nimănui,
ce a ajuns în sfârșit,
la vârful Ierahiei Disperării,
care ne spulberă Visele,
încât nu a mai rămas nimic,
din aura Cuvintelor,
Timpului pierdut,
pe care le dăruiam,
Nemuririi unei Iubiri.

14) Miros fetid de Fericire

Flori de Vise,
zac ofilite pe pânzele de păianjen,
ale Înțelesurilor,

tot mai acaparatoare și perfide,
care ne cuprind,
Zilele fără adăpost,
ale Timpului pierdut,
ce ne-au mai rămas,
de cheltuit,
la jocurile de noroc,
ale Disperării,
unde cu toții,
visează să câștige,
cât mai multă Moarte,
pe aripile căreia să poată evada,
atât de departe,
de propriile lor Ființe,
încât să nu le mai întâlnească niciodată,
Mirosul fetid de Fericire,

15) Numai pentru noi

Coroane mortuare de Cuvinte,
ne împânzesc,
Frunțile Viselor,
Timpului pierdut,
în Ridurile cărora ne înecăm,
adesori,
Lacrimile Absurdului,
ce ne-a spălat fețele prăfuite,

ale Amintirilor,
îngropate în adâncurile,
țărânii unor Clipe,
din care abia se mai ivesc,
acum,
rădăcinile ce au devenit,
amare și diforme,
ale Privirilor,
în seva cărora ne spălam,
odată,
undeva-cândva,
Fericirea,
care atunci când a crescut,
s-a mutat la casa Iluziilor Vieții și Morții ei,
lăsându-ne fără nici un ajutor,
într-o Lume a Nimănui,
ce ne-a fost dăruită,
de Inimile de Vânt,
ale Destinului,
ce bat prin cănile de pustiu,
ale Viitorului.

16) Privirile Rădăcinilor

Nu credeam,
să-mi fie atât de frig de tine,
și de toate stelele căzătoare,

ale Zâmbetului,
ce au rămas,
să ne lumineze,
Moartea,
din Privirile Rădăcinilor,
tăiate adânc,
din venele Sentimentelor,
Timpului pierdut,
ce nu-și mai regăseau,
Pământul ferm al Viselor,
deoarece a plouat,
cu rafale de Uitare,
și ne-am adâncit,
în mocirla unui Viitor,
al Nimănui.

17) Ce-și pierde marginile

Zori pătați,
cu cerneala Lacrimilor însângerate,
ale Singurătății,
care ne-au scris de fiecare dată,
pe Sufletele răvășite,
ale Timpului pierdut,
lungi epistole de Moarte,
obosită de atâta așteptare,
prin gările Rătăcirilor,

de noi înşine,
pe unde nu mai trece,
mai demult decât vremea Ochilor Fericirii,
nici unul dintre trenurile de Clipe,
ale Destinului,
care ne-ar putea dărui și altceva,
în afara cănilor de pustiu,
ale Deșertului de Speranțe,
ce-și pierde marginile,
în Inimile de vânt,
ale Zilelor fără adăpost.

18) Mai foșnesc și acum

Chiar de mi-ai dărui,
Toamna Inimii tale de Vânt,
la preț redus,
tot nu aș avea îndeajuns,
de multe Clipe,
care să-mi plătească Frământările,
pe tejgheaua roasă de Orgolii,
a unor Amintiri,
căzute în patima beției de Cuvinte,
a Timpului pierdut,
care ne mai foșnesc și acum,
pe țărmurile pustii ale Viselor,
a căror castele de nisip,

s-au dărâmat,
atât de demult,
încât în locul lor,
nici măcar Uitarea,
nu a mai reușit,
să-și așeze tălpile obosite,
ale Indiferenței.

19) Zi de Zi

Atât de rătăcit,
mă târguiesc cu Moartea,
Zi de Zi,
prin urmele Zâmbetului tău,
Fericire,
încât mă strivesc,
Orizonturile prin care te caut,
înfrigurat,
de buzele înghețate,
ale Cuvintelor,
ce-au devenit casante,
mai demult,
decât Vremea Singurătății,
și se sparg la tălpile Așteptărilor,
cărora amândoi le întinsem,
undeva-cândva,
câte o cană fiebinte de Priviri,

pe tarabele murdare,
ale Ceasurilor,
acum,
părăsite,
de Clipa Eternității,
ce ne-a devenit,
atât de pustie,
în gara fără nume,
a Timpului pierdut.

20) Să ne căutăm identitatea

Am întins rufele spălate,
ale Cuvintelor,
pe sfoara Orizontului însingurat,
al Frământărilor,
prinse cu cleștii ruginiți,
ai Inimilor noastre de plumb,
ce nu mai vor să se desprindă,
de nici una,
dintre Zilele fără adăpost,
ce ne-au fost date,
drept acoperiș,
sub care să ne căutăm identitatea,
propriilor Disperări,
ce ni se scurg prin sângele Viselor,
ce au săpat albii adânci,

prin Ridurile Amintirilor,
Timpului pierdut,
al acestei Lumi a Nimănui,

21) Timpul Pierdut

Poduri ruinate de Amintiri,
în Urmele Așteptărilor,
încă își mai caută,
Timpul Pierdut,
 printre mormintele uitate,
ale Cuvintelor,
în care ne înfășam Privirile,
Nou născute,
ale Iubirii,
a cărei scrisori,
au putrezit,
la tâmplele Transpirațiilor reci,
ale unui Timp,
atât de străin,
de Pașii Anilor,
petrecuți împreună,
încât trece pe lângă noi,
ca și cum nici măcar,
nu l-am fi salutat,
din poarta Cimitirului de Vise,
unde am ajuns să ne dăm întâlnire,
cu Disperarea.

22) Zorii Viselor

Amintiri pierdute-n flăcările,
Timpului pierdut,
sting Apusurile Inimilor de Jar,
născând Noaptea glacială a Cuvintelor,
a căror Inimi de Plumb,
ne strivesc rădăcinile tăiate,
ale Privirilor,
Iubire,
ce arzi în chinuri,
pe crucea încinsă,
a unei Catedrale ruinate,
a Sentimentelor,
clădită din Așteptările,
rătăcite,
prin respirația înțepătoare,
a Zidurilor de Întrebări,
neclintite și grele,
ce ne strivesc adresele,
atâtor Zori ai Viselor,
ce i-am fi putut primi împreună,
la poarta Destinului.

23) În buchetele Viselor tale Iubire

Prinde-mi petalele Zilelor,
din buchetele Viselor tale,

Iubire,
și-apoi spală-te de Singurătate,
în parfumul Lacrimii,
Adevărului Absolut,
care ne limpezește Privirile,
deslușindu-ne Nemărginirea Simțirii,
ce zboară aievea,
pe aripile de necuprins,
ale Orizonturilor atâtor Speranțe,
pe care ni le punem unul în altul,
înveșmântați în valurile Fericirii,
care se sparg,
de stâncile tăioase ale Timpului pierdut,
în cioburi de Cuvinte,
pe care călcăm,
fără să știm vreodată,
cât de mult ne-au rănit,
Clipele din care s-a scurs,
Sângele Eternității,
lăsându-ne pradă Morții,
de noi înșine,
fără să aflăm vreodată,
De ce?

24) Pe frunțile Inimilor de Vânt

Pe toate tarabele Destinelor,
nu găsesc altceva decât Riduri,
fie ele de Iubire sau Blestem,

de Lăcomie sau Indiferență,
ce mă lovesc cu Tăcerile,
Zidurilor de Compromisuri,
reci și răvășitoare,
care mi se scurg,
pe frunțile Inimilor de Vânt,
ale Cuvintelor,
ce nu mai au nimic de spus,
albiilor propriilor Înțelesuri,
de dinainte de a ni se fi născut,
Destinele Nimănui,
în corpurile cărora,
suntem obligați,
să respirăm aerul greu și înțepător,
al Vieții,
care ne duce de fiecare dată,
spre Nicăieri,
propriile noastre,
Non-Sensuri ale Existenței.

25) Mantaua propriului Timp

Ne naștem nasturi de Vise,
ce nu vor putea închide niciodată,
Mantaua propriului Timp,
decât peste fața Morții,
unei Lacrimi,

prelinse din Inima de Jar,
a Eternităţii Clipei,
stinsă de Uitarea,
frigului de necuprins,
de pe buzele roase de dorul Iubirii,
ale unor Cuvinte,
ce nu-şi vor regăsi niciodată,
Sensurile,
pentru care au fost rostite,
de Absurdul propriilor noastre Destine,
acoperite cu stelele căzătoare,
ale Disperărilor,
unor Singurătăţi.

26) La Abatorul propriilor noastre înstrăinări de sine

Ne-am născut Statui Vivante,
ce n-au voie,
să-şi plângă Timpul pierdut,
decât dacă folosesc,
Lacrimile artificiale ale Destinelor,
vândute la suprapreţ,
Zilelor fără adăpost,
din Inimile de Pustiu,
prin care ne respirăm Vieţile,
ce vor ajunge,

în final,
la Abatorul,
propriilor noastre înstrăinări de sine,
care le va tranșa,
în felii de Amintiri,
prinse de cârligele Întrebărilor,
la măcelăriile unor Cuvinte fără rost,
ce le vor vinde pe nimic,
Absurdului.

27) Poduri de Lacrimi

Poduri de Lacrimi,
unesc Ridurile obosite,
ale Timpului pierdut,
prin albiile cărora,
ni se scurg Iluziile Vieții și Morții,
către Nicăieri,
căutând în zadar Iubirea,
despre care aflăm,
abia când e prea târziu,
cum a fost strivită,
de propriile noastre Orizonturi,
ale căror Vise,
s-au otrăvit,
bând din cănile de pustiu,
ale Inimilor de Vânt,

ce încă ne mai bat în piepturile,
Privirilor,
din Zilele fără adăpost,
Fericirea.

28) Nimfă a Eternității Sufletului meu

Îți scriu Nimfă a Eternității,
Sufletului meu,
călcat în picioarele Timpului pierdut,
din Zorii ce și-au pierdut mințile,
ai Destinului rătăcit,
pe Orizonturile Disperării,
ce apasă greu,
Mormintele Cuvintelor,
care au mai rămas,
nedeslușite din noi,
în gara Absurdului,
unde ne luam rămas bun,
mereu,
fiind două Statui Vivante,
ce-și jucau la perfecțiune,
rolul unei Vieți,
a Nimănui,
pentru care eram plătiți,
cu Clipele moarte,
ale Disperării,

stoarse până la refuz,
din transpirația Viselor,
ce și-au pierdut Speranțele,
pentru totdeauna,
pe scena Singurătății,
Timpului pierdut,
unde mai așteptăm și acum,
să cadă odată cortina,
Neființei.

29) În stânca Iubirii

Ne-am zidit Privirile,
în stânca Iubirii,
crezând că niciodată,
nu va putea fi sfărâmată,
de colții Timpului pierdut,
ce tânjeau lacomi,
după Orizonturile Fericirii,
Viselor noastre,
cărora le făurisem,
aripi de Lumină Divină,
care să ne înalțe,
până dincolo de noi,
fără să știm,
că ne vom prăbuși,
pe nisipul rămas,

din Sufletul,
propriei noastre stânci,
măcinate,
a Iubirii,
căzute în clepsidra Singurătății,
care numără și acum,
Clipele Absurdului,
ce par fără de sfârșit,
pe aleile pustii,
ale Cimitirelor noastre de Cuvinte,
prin care nu pot obosi vreodată,
să te mai caut.

30) Nasturi de Cuvinte

Nasturi de Cuvinte,
stau închiși,
până la gâtul Privirilor înfrigurate,
ce tremură,
din toate încheieturile Gândurilor,
de teamă,
să nu ni se prăbușească,
în Ochii fără de sfârșit,
ai Inimilor de Vânt,
ale Timpului pierdut,
ce stârnesc furtuni,
printre Visele fără adăpost,

sub acoperișurile cărora,
ne ascundem,
de noi înșine,
de fiecare dată,
când ne putem privi,
în oglinzile paralele,
ale propriilor Iluzii ale Vieții și Morții,
ce vor să ne descheie,
Nasturii Cuvintelor,
ale căror cusături de Întrebări,
abia se mai țin,
de Lacrimile Privirilor noastre.

31) În ciobурile Disperării

Zâmbește-mi Fericire,
printre razele Viitorului,
și nu te opri din alergat,
peste Zilele tot mai reci și vulgare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
ale căror valuri,
vor să te înece,
în abisurile Neputinței,
de a fi tu însuți,
scara către Inima de Cer,
a Nemărginirii,
ce bate în fiecare,

Eternitate de Clipă,
prin care trecem,
la fel de orbi,
precum ne este,
Timpul pierdut,
atunci când se privește,
în Oglinda Cunoașterii,
spartă de către Destin,
în cioburile Disperării.

32) Nu le mai dorește vreodată

Flăcări de Cuvinte,
aprind Zorii însângerați,
ai Trecutului,
care se risipește,
prin Gândurile tot mai confuze,
ale Speranțelor,
din trupurile cărora,
încă se mai desprinde rugina,
Timpului pierdut,
pe care Nimeni,
nu-l mai dorește vreodată,
la întâlnirea cu el însuși.

33) În pânzele catargelor

Scări de foc,
ard măduva Înțelesurilor,
Timpului pierdut,
răsfirându-le cenușa,
pe albiile Ridurilor de Cuvinte,
pe care încă le mai rostim,
duși de valurile Compromisurilor,
spre acea parte,
din Inima de Vânt,
a Visului,
care nu ne va mai sufla niciodată,
în pânzele catargelor,
Sentimentelor noastre,
lăsate la țărmurile Disperării,
din care ne-am clădit de fiecare dată,
castele de nisip,
unde să locuiască Clipele,
prin care ne trec nepăsătoare,
Zilele fără adăpost,
ale Absurdului.

34) Cimitirele de Clipe

S-a ofilit până și iarba Așteptărilor,
sub lamele tăioase,

ale coaselor de Vorbe-n vânt,
ce răsfiră pletele Timpului,
care nu știe încotro să o mai ia,
pe străzile Singurătăților,
alaiurilor funebre de Cuvinte,
ce trec tăcute și negre,
pătând sângele Apusurilor,
spre porțile grele și istovite,
de-atâta deschis și închis,
Disperări,
ce ne vor întregi,
Cimitirele de Clipe,
care se hrănesc cu Anii,
ale căror aripi de Sentimente,
s-au frânt,
pe imensitatea Privirilor de Cer,
ale unor Destine,
care nu ne-au înțeles,
Niciodată,
Timpul pierdut.

35) Cu brațele Durerilor deschise

Alerg,
spre Stelele Ochilor de Cer,
ai Fericirii,
neștiind cât de căzătoare pot fi,

atunci când aparțin,
acestei Lumi a Cuvintelor,
Timpului pierdut,
atât de lunecoase,
încât deraiem,
odată cu fiecare pas,
prin Frazele acestora,
spre Zidurile Speranțelor,
care ne strivesc,
într-atât Visele,
încât nu le mai putem purta,
decât la paradele de modă,
ale Disperărilor,
unde suntem primiți,
de fiecare dată,
cu brațele Durerilor deschise.

36) Furtunile Orgoliilor

Țărmurile de Înțelesuri,
nu pot fi niciodată sincere,
cu nisipul Clepsidrelor sparte,
de Inimile împietrite,
ale Așteptărilor zadarnice,
aruncate în Ochii unor Lacrimi,
ale propriilor noastre Vise,
ce vroiau să privească,
mai departe,

de Orizonturile de plumb,
ale Zilelor fără adăpost,
printre Furtunile Orgoliilor,
izvorâte din oceanul,
fără de margini,
al cănilor de pustiu,
ale Sentimentelor,
din care ne bem,
Timpul pierdut,
tot mai însetat,
de noi înșine,
ce părem a fi trecut,
mai demult decât Vremea,
peste podul Destinului,
care ne unea cândva.

37) Sufletul Zâmbetului încremenit și îndepărtat

Răstignit între două Lumi,
ce-mi ard Sufletul Zâmbetului,
încremenit și îndepărtat,
al Fericirii,
pe gheața căruia alunecăm,
spre Moarte,
fără să ne ținem de mână,
Adevărul,
căutând în Oceanul de întuneric,

al Disperării și Absurdului,
o licărire de Lumină Divină,
care să ne arate,
Calea către noi înșine,
cei rătăciți de propriile Sentimente,
printre ruinele podurilor de Cuvinte,
ce nu mai traversează,
nici un Destin vreodată,
pe celălalt mal,
unde nu mai înmuguresc Îndoielile,
Orgoliile și Compromisurile,
de care suntem legați,
cu lanțurile Morții,
propriului Timp pierdut.

38) Încă ne mai macină Visele de zahăr

Ferestre înegrite,
de praful Amintirilor,
se țin cu teamă,
de mâinile Perdelelor opace,
ale Cuvintelor,
negre și indiferente,
în spatele cărora ne ascundem,
licăririle propriilor noastre stele căzătoare,
ce poartă în Inimile lor de Noapte,
Clipele Iubirii,

care se cern neîntrerupt,
în sita ruginită a Frământărilor,
ce ne promit,
prin zodiacele Disperării,
un aluat astral,
plin de gust și savoare,
odată scos din cuptorul Singurătății,
care încă ne mai macină,
Visele de zahăr,
pentru a pudra cu ele,
Non-Sensul Existenței,
ce ne-a mai rămas de dus,
pe spatele gârbovit,
al Orizonturilor,
ce vor rămâne,
în cele din urmă,
Timpului pierdut.

39) Atunci când treci nepăsătoare

Flori de Gheață,
rătăcesc,
aparent inconștiente,
prin Cuvintele înfrigurate,
ale Timpului pierdut,
ce desenează Nimicuri,
pe ferestrele albite de promoroacă,

ale Privirilor,
înveşmântate strâns,
cu dorințele ascunse,
ale Disperărilor,
unicele ce-au mai rămas,
să ne țină de cald,
atunci când treci nepăsătoare,
pe strada Iluziilor Vieții și Morții noastre,
Iubire.

40) Nu mai știu încotro să o apuce

Norii Amintirilor,
se rod de Cerul greu și rece,
al Așteptării,
lungi și obositoare,
a Morții,
scoțând stele căzătoare,
de Neîmpliniri,
din Cerul Durerilor,
cuprinse imediat de palmele bătătorite,
ale Singurătății,
pentru a nu se lovi,
de țărâna Uitării,
pe care o respiră Destinele,
în care ne-am întrupat,
atâtea și atâtea,

Disperări,
ce nu mai știu încotro să o apuce,
atunci când se închină,
la Răscrucile veninoase de Drumuri,
ale Sfinților Fericirii,
unor Promisiuni deșarte,
ce ne servesc cu Vise absurde,
Timpul pierdut,
căzut în genunchii fierbinți,
ai Compromisurilor,
cu noi înșine.

41) Înțelesul nefast

Porți de Cer,
zac deschise,
Amintirilor,
ce lasă Absurdul,
Timpului pierdut,
să intre liber,
în Sufletele Cuvintelor,
Apusurilor sângerii,
ale Ridurilor tot mai adânci,
a căror geografie,
va rămâne necunoscută,
albiilor de Frământări,
prin care ni se scurg,

Clipele istovite,
ale Privirilor,
ce-ar da orice,
să poată spăla,
Înțelesul nefast,
al Morții din ele.

42) O frântură cât de neînsemnată

Șanțuri de Cuvinte,
în care ni se împotmolesc,
Zâmbetele,
tot mai abătute,
ale Viselor bete,
de atâtea căni de pustiu,
sorbite pe mesele murdare,
ale Orizonturilor Singurătății,
de noi înșine,
ce ne pierdem,
printre Cimitirele de Clipe,
pe care le înmormântăm mereu,
pe aleile Iubirilor,
ce nu au văzut niciodată,
măcar o frântură,
cât de neînsemnată,
din Timpul nostru pierdut.

43) Atât de străin Destinului

Aripi de Inimi,
frânte și căzute,
la tălpile Cuvintelor,
reci și insalubre,
în care ni se ascund,
Zilele fără adăpost,
ale propriului Absurd,
care se spală cu apa Lacrimilor,
Timpului pierdut,
prin care ne înoată Clipele,
spre Cimitirele de Înțelesuri,
ale Rătăcirilor,
de propriul nostru Sine,
atât de străin,
Destinului care ne-a întrupat,
Durerea.

44) Durerea Singurătății

Sâmburi de Disperare,
risipiți din buzunarele generoase,
ale Absurdului,
încolțesc indiferenți,
pe Ridurile Destinului,

tot mai adânci și apăsătoare,
ale Timpului pierdut,
din Respirația în agonie,
a propriilor noastre,
Zile fără adăpost,
în care ne ducem cu greu,
Orizontul strivit,
de Păcatele Originare,
ale Cuvântului,
rostit de Durerea Singurătății.

45) Strigă Fântânilor secate de Cer

Pe Seceta de noi înșine,
Cuvintele uscate și perfide,
ne întind capcane,
și ele deznădăjduite,
de uscăciunea,
Durerilor,
a căror Disperare,
o strigă Fântânilor secate de Cer,
Privirile noastre pierdute,
de pe tejghelele roase,
ale unor Lacrimi de Speranțe,
solitare și pustii,
ce fierb în arșița de sfârșit de Lume,
a Sângelui Destinelor noastre,

tot mai tulbure şi mai adânc,
de găsit,
în Deșertul plin,
de nisipul Viselor,
Clepsidrelor sparte,
ce încă-și mai caută Viitorul,
unui Timp ce ne-a fost dat,
dintotdeauna,
ca fiind pierdut.

46) Sângele Viselor

Gări putrezite,
de Lacrimile acide,
ale atâtor Așteptări,
transformate în stană de piatră,
la tălpile Păcatelor Originare,
ale Cuvintelor,
rostite de Inimile de Vânt,
ale unui Dumnezeu,
a cărui Iubire,
ne îngheață și acum,
Sângele Viselor,
din venele tot mai îndepărtate,
și de necuprins,
ale Orizonturilor,
ce se pierd,

în viitorii Zori ai Singurătății,
unui Timp pierdut,
pentru totdeauna,
la zarurile cănilor de pustiu,
ale Destinului nostru,
pe care suntem nevoiți,
să-l bem până la ultima picătură,
a Clipelor sale.

47) Eram atât de mult Lacrimă și Destin

Eram atât de mult,
Lacrimă și Destin,
încât nici o fărâmă de Privire,
nu vroia să se piardă,
în Timpul pierdut,
din nesfârșirea Cerului,
din Ochii Luminii Divine,
a Iubirii,
pe care am întâlnit-o,
întâmplător,
la ferestrele Zilelor noastre,
fără adăpost,
din venele injectate,
cu promisiunile deșarte,
spuse de drogurile Viselor,
care ni se ascundeau,

în buzunarele Clipelor,
care ne traversau împreună,
călare pe Zebra,
unde se certau într-una,
dungile albe cu cele negre,
care ne uneau Viața de Moarte.

48) A fost dintotdeauna al Nimănui

Urmele descompuse,
pe drumurile prăfuite,
ale Inimilor de Vânt,
abia își mai răsfiră,
meandrele încâlcite,
ale propriilor noastre Cuvinte,
zidite în Țărâna,
dusă spre Nicăieri,
a Clipelor tot mai obosite,
ale Timpului pierdut,
care ne-a fost dat,
să ne hrănească Destinul,
cu Iluziile Vieții și Morții,
unei Lumi,
ce a fost dintotdeauna,
al Nimănui.

49) Încât ne-au înghețat bocnă

Urme adânci,
care ne înveșmântă,
Zilele fără adăpost,
ale Cuvintelor,
se preling în șiroaie de stropi,
ce spală fața prăfuită,
cu stele căzătoare,
a Timpului pierdut,
din Zidurile Înțelesurilor,
pe care abia ni se mai sprijină Visele,
unei ierni sentimentale,
atât de geroasă,
încât ne-au înghețat bocnă,
până și Speranțele,
cu toate că erau ținute,
în Sufletele flăcărilor,
unor Clipe,
ale Inimilor noastre de Jar,
ce par a ni se fi stins,
mai demult decât Vremea.

50) Prin rolurile albe și negre

Pași călcați,
de Orizonturile neatente și grăbite,

să prindă Zorii Singurătății,
ce ne strivesc,
până și Zilele fără adăpost,
care ne-au mai rămas de alergat,
pe Zebrele Speranțelor,
ce și-au tocit copitele Viselor,
care aleargă,
prin rolurile albe și negre,
pe care trebuie să le interpretăm,
tocmai Iubirii,
ca Statui Vivante ale Absurdului,
unui Timp pierdut,
obligați să stăm mereu,
pe scena măcinată de Regrete,
a Disperărilor unei Lumi,
care nu ne va aparține,
Niciodată.

51) Clipele Timpului pierdut al Iubirii

Ziduri scorojite de Înțelesuri,
ne arată scările lunecoase,
ale Compromisurilor,
pe care suntem obligați să le urcăm,
dacă vrem să ajungem,
în Vitrina propriilor Destine,
unicul spațiu,

unde putem fi cumpărați,
de Clipele Timpului pierdut,
al Iubirii,
pe care o așteptăm,
de fiecare dată,
cu valiza Viselor făcută de dinainte,
de a ne întâlni cu Inimile de Absurd,
reci și iscoditoare,
ale Disperărilor,
ce ne duc cât mai departe,
de noi înșine,
pe aripile Deșertăciunilor,
spre Nicăieri,
de fiecare dată,
singuri.

52) Sub podurile Inimilor noastre de Piatră

Nori sculptați,
cu dalta grea și tăioasă,
a Vieții și Morții,
din Sufletul de Cer,
al Cuvântului,
de către Păcatele Originare,
atât de îndatorate,
Disperării și Absurdului,
unui Timp care ne-a pierdut,

în Clipele răsfirate,
de pe drumurile prăfuite,
ale unei Lumi,
atât de străine de noi,
încât chiar și atunci,
când ne întâlnim Iubirea,
mult așteptată,
o zărim cu Privirea oarbă a Durerii,
unui Sânge,
ce ne-a inundat,
Zorii Viitorului,
înecându-l,
tocmai sub podurile,
Inimilor noastre de Piatră,
zidite pentru a fi cât mai trainice,
atunci când ne traversăm Amintirile,
Non-Sensurilor propriilor Existențe.

53) Marmura rece și infidelă a Compromisurilor

Flăcări de Cuvinte,
ard acoperișurile Gândurilor,
atât de râvnite,
în gara pustie,
a Inimilor de Vânt,
ale Orgoliilor,
ce se hrănesc cu cenușa,

propriilor noastre Așteptări,
care nasc necontenit,
Cimitire de Cuvinte,
încât până și Speranțele,
cele mai fidele,
ale Absurdului și Disperării,
și-au făurit,
cavouri monumentale de Priviri,
din marmura rece și infidelă,
a Compromisurilor,
unde Timpul pierdut al Iubirii,
își va îngropa Viitorul,
ce s-a dovedit a fi,
al Nimănui.

54) Ne incendiază Universul

Ferestre prăfuite,
de Răspunsuri,
sunt spălate de Tocurile incomode,
purtate de rolurile Statuilor Vivante,
ale Cuvintelor,
la pantofii de gală ai Frământărilor,
cu stropii ploilor de Împotriviri,
ce se preling grei și apăsători,
pe sticla aproape opacă,
a Regretelor,

ce erup din vulcanii Sufletelor,
a căror lavă de Sentimente,
ne incendiază Universul,
Lacrimilor de plumb,
pe care abia le mai ducem,
pe povârnișurile Destinelor,
tot mai abrupte și perfide,
ce ne stau indiferente,
în fața Timpului și așa pierdut,
al Iubirii.

55) Licăresc în Ochii de Cer nesfârșit

Abia mai reușesc,
să mă strecor,
prin cenușa înecăcioasă,
unica ce a mai rămas,
de la Promisiunile arse ale Viselor,
din incendiul sfârșitului de Lume,
al Timpului pierdut al Iubirii,
care ni s-a aprins,
de la flăcările de nestăvilit,
ale Privirilor,
ce nu au fost îndeajuns de bine izolate,
cu Inimile de piatră,
ce ne înconjoară Absurdul,
Destinelor,
în cuptoarele cărora,

pot arde fără rost,
intens,
orice Clipe,
oricât ar fi de inflamabile,
la razele Luminii Divine,
ce licăresc în Ochii de Cer nesfârșit,
ale Speranțelor noastre,
strivite de Non-Sensurile propriei Existențe.

56) Înțesate de Cuvintele din nisip

Nu credeam vreodată,
ca Visele să ajungă,
să ne spele abătute și înfrânte,
Urmele Îmbrățișărilor,
cu Valurile rănite,
de către Depărtările pustii,
ale Orizonturilor,
care le-au abandonat,
în brațele Țărmurilor,
înțesate de Cuvintele din nisip,
spulberate de către Inimile de Vânt,
ale Clepsidrelor sparte,
ce ne hrănesc Timpul pierdut,
al Eternităților de Clipe,
abandonate Destinului,
dedicat întru totul Morții,
de noi înșine.

57) Singurătatea Lacrimii

Rănile adânci,
ale Statuilor Vivante ale Absurdului,
au căzut în Așteptările lungi și indecise,
a Zorilor,
ce se urnesc greoi,
împinși de Singurătatea Lacrimii,
a cărei Inimă de Jar,
pare a nu se vindeca vreodată,
oricât de mult,
ar fi pansată și înlocuită,
cu piatra rece a Indiferenței,
șlefuită pe alocuri,
cu Zâmbete false,
ce se descompun rapid,
în Transpirațiile acide,
ale Timpului pierdut,
pentru totdeauna,
din brațele aprinse ale Amintirilor,
ce au ajuns să fie vândute de către Destin,
pe tarabele cu nimicuri,
ale Non-Sensurilor Existenței,
în care ne-am întrupat Menirea,
forțați fiind,
de Păcatele Originare,
ale Absurdului.

58) Cuptoarele veșnic aprinse

Viscole de Înțelesuri,
ne biciuiesc Cuvintele,
cu răceala norilor de plumb,
ai Indiferenței,
ridicată la Cerurile Compromisurilor,
odată cu fumul dens al Nemulțumirii,
ieșit din cuptoarele veșnic aprinse,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
unde ne sunt gătite,
garniturile de Clipe,
ale Timpului pierdut,
pentru a le consuma,
cât mai pătrunse,
de Dureri,
împreună cu Absurdul și Disperarea,
propriului nostru Destin.

59) Privirile Eternităților de Clipe

Întrebări divorțate de Priviri,
se lovesc de stâncile Absurdului,
unei Singurătăți,
ale cărei rădăcini de Amintiri,

sunt spălate de apele țărmurilor Deznădejdii,
ninse cu stelele căzătoare,
ale Lacrimilor Timpului pierdut,
în porturile cărora,
par a nu mai sosi vreodată,
aripile albe ale Viselor,
ce ne înveșmântau,
Privirile Eternităților de Clipe,
despre care se aude,
că ar fi naufragiate,
pe Oceanele Disperării,
Străinului Subconștient din noi înșine.

60) Vămile Lacrimilor amare

Deschide-ne Fericire,
Porțile de Cer,
ale Cuvintelor,
ce ne-au născut,
cu dorul de tine,
ca și noi,
Statuile Vivante ale Absurdului,
să putem trece,
de Vămile Lacrimilor amare,
ale Destinelor,
prin care Nașterea ne-a obligat,
să înotăm mereu,
pe corăbiile Speranțelor,

visând la portul,
în care ne vom regăsi,
undeva-cândva,
Nemărginirea,
pe care ne-a furat-o,
Timpul pierdut,
al Iluziilor Vieții și Morții.

61) Ne taie respirația de fiecare dată

Oare de ce am deschis brațele,
Ochilor tăi Fericire,
pe care am navigat,
fără să știm,
că-ți ascunzi Amurgul,
în spatele Inimilor de Piatră,
roase de valurile,
Timpului pierdut,
tot mai nervoase și reci,
ale Înțelesurilor unor Cuvinte fără sens,
ce ne taie respirația,
de fiecare dată,
când suntem aruncați,
cu întreaga goliciune a Sufletelor,
pe tejgheaua Disperării,
unde Absurdul,
rațional și rece,

ne evaluează valoarea,
Clipelor ucise,
în drumul către Moarte.

62) Înveşmântându-ne cu Eternitatea Lacrimii ei

Să te cred,
Speranță de Vânt,
ce mi-ai dat să respir,
Ziua fără adăpost,
a Inimii Singurătății mele,
ce-mi recită,
toate Cimitirele de Cuvinte,
ale Absurdului,
pe care ni le-au redescoperit,
Iluziile Vieții și Morții,
atunci când ne-au răpit,
din brațele fierbinți,
ale Nemuririi unei Iubiri,
despre care nu suntem lăsați să știm,
mai mult,
decât Disperarea,
care ne strivește adeseori,
atunci când o purtăm,
în colierele Durerii,
pe străzile fără nume,
ale Absurdului,

din venele de plumb,
ale Timpului nostru,
ce pare pierdut pentru totdeauna,
în brațele întinse,
de Moartea,
care nu iartă niciodată,
nici unul dintre Strigătele surde,
ce ni le-am adresat,
undeva-cândva,
propriului Străin Subconștient,
atunci când presimțeam,
că această Lume ne va despărți,
de noi înșine,
sfârșindu-se,
prin cavourile reci și indiferente,
ale Non-Sensurilor Existenței,
pe lângă care vor trece,
razele ale altor și altor Iubiri,
poate palide, reci sau fierbinți,
ce vor aprinde stelele unor Ochi de Cer,
ce nu vor mai fi ai noștri,
niciodată,
dar ne vor îmbrățișa,
cu umbrele Amintirilor,
în care cealaltă Lume,
nu ne va mai lăsa să cădem,
ci ne va uni,
înveșmântându-ne,
cu Eternitatea Lacrimii ei.

63) În Golurile fără de margini ale Cuvintelor

Risipit printre Lacrimile de Cer,
ale Viselor,
ce spală fețele tot mai obraznice,
ale Timpului pierdut,
brăzdate de Ridurile adânci și prăpăstioase,
ale Disperărilor,
în care ni se sinucid,
Eternitățile Clipelor,
aruncându-se de la înălțime,
în Golurile fără de margini,
ale Cuvintelor,
tot mai reci și vulgare,
rostite de Non-Sensurile,
propriei noastre Existențe,
la altarul căreia,
ne-au forțat să ne închinăm,
Deșertăciunile acestei Lumi.

64) Cănile de pustiu ale unor Inimi de Piatră

Adrese arse,
de fierbințeala Deșertului,
Timpului pierdut,

al unor Cuvinte,
ce ne-au fost turnate,
în cănile de pustiu,
ale unor Inimi de Piatră,
pe care le bem,
crezând că astfel ne astâmpărăm,
setea de Iubire,
dar pe care,
nu le-am înțeles niciodată,
atunci când ne-au obligat,
să le urmăm Absurdul,
de a sculpta,
din trupurile lor,
Eternitățile de Clipe,
ale propriei noastre Morți,
cu nenumăratele ei fețe,
care ne priveau sfidător,
din spatele Ridurilor Durerii,
cum ne măcinam propria Iubire,
fără să înțelegem vreodată,
cât de Singuri urma să devenim,
înaintea Străinului Subconștient,
pe care urma,
să nu-l mai înțelegem niciodată,
atunci când încercam să mai sperăm,
la Nemărginire.

65) Atât de bolnave de noi înșine

Alergăm spre Nicăieri,
ținându-ne de mână Absurdul,
primit în dar de la Păcatele Originare,
ale Ochilor de plumb,
ai Norilor de Înțelesuri,
care ne acoperă Inimile de Vânt,
cu furtunile de Cuvinte,
ce ne macină Zilele fără adăpost,
ale Frământărilor,
care strivesc Timpul pierdut,
al Speranțelor,
atât de bolnave de noi înșine,
încât au ajuns să ne întrebe,
Străinul propriului Subconștient,
Ora exactă a Morții,
Cuvântului,
care ne-a creat,
Disperarea,
acestor Non-Sensuri ale Existenței.

66) Să ne regăsească identitatea pierdută

Ziduri de Zâmbete,
tot mai strălucitoare,
ne ademenesc Visele,

să pătrundă dincolo de porțile,
Străinului nostru Subconștient,
ce putea să ne regăsească,
identitatea pierdută,
de dinainte de a ne naște,
pe aripile frânte,
ale Cuvântului unei Faceri,
a Nimănui,
pe care suntem obligați,
să o ducem,
pe spinarea propriului Destin,
până la porțile grele și masive,
care ne deschid tărâmurile Morții,
unde suntem aruncați,
de mâinile nevăzute,
ale Păcatelor Originare,
cu toate Visele și Speranțele,
pe care le-am avut vreodată,
Iubire,
fiind unica ce vei rămâne,
în Urmele noastre,
din care cănile de pustiu,
ale Zilelor fără adăpost,
își vor trage Deșertăciunea,
pentru a hrăni cu ea,
Timpul pierdut,
al Viitorului,
cu buzele Zărilor crăpate de sete.

67) Nemărginirea ce se prăbușește

Resturi de Cuvinte,
aruncate la gunoi,
de buzele reci și inexpresive,
ale Zilelor fără adăpost,
prin care ne ducem Destinele,
mototolite și rătăcite,
ale Disperărilor,
rupte din Orizonturile grele și istovitoare,
ale Singurătății,
din care suntem obligați să ne hrănim,
Eternitățile Clipelor,
tot mai firave și mai bolnave,
de Ochii de Cer ai Viselor,
a căror Lacrimi de Remușcări,
se prăbușesc pe obrajii ridați,
ai Timpului pierdut,
al Iubirii,
din care adeseori ne clădim,
scări către Nemărginirea,
ce se prăbușește de fiecare dată,
în Moarte.

68) Cenușa Timpului pierdut al Iubirii

Promisiuni duse spre Depărtări,
de Inimile de Vânt,

ale Uitărilor,
ce bat spre Nicăieri,
prin fumul dens și înecăcios,
al Deșertăciunilor,
Ora Exactă a Durerii,
ce a mai rămas,
din noi,
Iubire,
ca să ne îmbrățișeze,
pe cadranul ei aproape șters,
de ceasornic defect,
Cenușa Timpului pierdut,
al Iubirii,
la care acum se închină,
Clipele Nimănui,
ce ar fi trebuit să fie ale noastre,
chiar dacă,
au ajuns recitate,
de Poemele Anilor,
ce nu-ți mai erau adresate ție,
ci atâtor Cimitire de Cuvinte,
rostite de buzele reci și inexpresive,
ale unor necunoscuți,
pe băncile aceluiași parc,
ce aparține acum,
Ochilor pierduți,
ai Singurătății,
unde cândva,
îți spuneam,
cât ești de frumoasă,
Iubire.

69) Tânjind după Lumina Divină a Nemărginirii

Transpirații de gheață,
taie respirația Timpului pierdut,
atunci când ninge ca-n basme,
cu Disperările,
stelelor căzătoare,
ale Clipelor,
ce se sfârșesc și acum,
de Singurătate,
prin Zilele fără adăpost,
ale Absurdului,
tânjind după Lumina Divină,
a Nemărginirii,
din Inima ta de Jar,
Iubire,
pe care o caută și acum,
Speranța,
prin Lacrimile Viselor,
ce nu mai au putere,
nici să strige surd,
după Lumea pe care am pierdut-o,
la zarurile măsluite,
de Păcatele Originare,
ale propriului nostru Destin.

70) Sub ploile reci și acide ale Cimitirelor de Cuvinte

Zâmbete șterse,
cu buretele Destinului,
pe tabla roasă a Fericirii,
la care scriam adeseori,
împreună cu Străinul Subconștient,
al Viselor,
în care credeam,
ca într-o religie a Iubirii,
ce nu se poate ieftini,
sub ploile reci și acide,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
rostite tot mai apăsat,
de Singurătatea care se așternea,
tot mai apăsătoare și neagră,
peste Cerul Amintirilor,
luminat de stelele căzătoare,
ale Timpului pierdut,
în valurile căruia ne-am înecat,
puțin câte puțin,
Catargele Speranțelor,
până când au dispărut,
măcinate de Orizonturile Absurdului,
la râșnița Disperării.

71) Absurdul își bea Diminețile

Zori risipiți,
pe străzile cănilor de pustiu,
din care Absurdul,
își bea Diminețile Timpului pierdut,
otrăvite de Singurătate,
la masa stelelor căzătoare,
ce nici măcar nu se mai văd,
prin norii de plumb,
ai Inimilor de Vânt,
tăiați în felii de Gânduri,
de către Cimitirele de Cuvinte,
ale Disperării.

72) Fără voia noastră

Promisiuni uitate,
de Visele de Vânt,
ale Timpului pierdut,
înecate în Ochii de Cer,
ai Zâmbetelor înghețate,
pe care patinăm adeseori,
fără voia noastră,
îmbrățișând Absurdul,
Non-Sensurilor Existenței,

cărora le declarăm Iubire,
fără să ştim vreodată,
că în concepția acestora,
nu a existat niciodată,
Nemărginirea,
de care avem atât de multă nevoie,
înaintea Morții.

73) Cât de necesară ne este Moartea

Riscuri inutile,
Vești amânate și gânduri reciclate,
toate duse spre nicăieri,
de Privirile de Vânt,
ale Disperării unei Lumi,
a Zilelor fără adăpost,
cărora le trecem de fiecare dată pragul,
odată cu Zorii tot mai grei și istoviți,
ai Lacrimilor de Cuvinte,
prelinse pe fața Timpului pierdut,
în care ne spălăm Înțelesurile,
ce ne strivesc Destinul,
până când aflăm,
cât de necesară ne este,
Moartea.

74) Ne-au luat Nemărginirea

Rădăcini uscate de Cuvinte,
ne înconjoară Privirile pierdute,
știind că nu vor mai naște vreodată,
mugurii unor noi înțelesuri,
ale Sentimentelor,
pe care le-am fi împletit,
în coroane de Orizonturi,
ce pot să alerge până dincolo,
de Timpul pierdut,
în mrejele căruia suntem cuprinși,
acum,
conștienți că nu vom putea da,
Ora Exactă a Iubirii,
vreodată înapoi,
ca să nu mai întârziem,
și să ajungem înaintea,
Păcatelor Originare,
care ne-au luat Nemărginirea,
lăsându-ne măcinați,
de Moarte.

75) În Lacrima Flăcărilor

Trepte de Așteptări,
băute în cănile de pustiu,

ale Timpului pierdut,
al unei Lumi a Morții de noi înșine,
pe care o respirăm,
printre Inimile de Vânt,
ale Veștilor care-și pierd esența,
alunecând pe gheața fierbinte,
a Privirilor Morții,
ce erupe,
din Sufletele noastre de ceară,
care se topește,
în Lacrimile Flăcărilor,
atâtor Vise neîmplinite,
din rolurile de Statui Vivante,
pe care ni le interpretează Destinele,
pe scenele Non-Sensurilor Existenței.

76) Ochii tăi de Viscol, Iubire

Nori indiferenți,
livrează Moartea fierbinte și proaspătă,
la domiciliile Cuvintelor,
Timpului pierdut,
atât de înfometate,
de Ochii tăi de Viscol,
Iubire,
încât se hotărăsc de fiecare dată,
să te comande indiferent de preț,

pentru a le fi servită,
cu o garnitură crudă,
de Obrăznicie,
în care-și înfig colții,
Perversiunile cariate,
ale Destinelor,
ce ne ustură al naibii,
la gustul,
prea dulce sau amar,
al Viselor descompuse,
ce se preling neputincioase și înfrânte,
pe Abatoarele buzelor descuamate,
tot mai reci și dezolante,
ale Înțelesurilor,
ce ne devin,
fără voia noastră,
amante ale Disperării.

77) Odată cu Mistuirea Lacrimii

M-am înveșmântat cu Urme,
pentru a clădi cu ele,
treptele Ochilor de Viscol,
care să mă urce,
a Focul Sacru,
al Iubirii,
din Privirea ta,

ce a aprins,
Odată,
cu Mistuirea Lacrimii,
Luminii Divine din mine,
întregul Univers,
al Nemuririi,
de care,
nu ne vom mai despărți niciodată,
oricâte stele căzătoare,
s-ar stinge pe bolțile nopților,
din Inimile de Vânt,
ale Cuvintelor,
acestui Timp pierdut,
pe care nu le vom mai rosti vreodată,
în această Lume,
atât de ninsă,
cu Durere.

SORIN CERIN
- TIMPUL PIERDUT -
- poezii filosofice -

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă

dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-

un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum

paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe

Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții". E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia", care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane", în acelaşi articol din „România literară", în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează" acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment", „mici disperări" şi „mici gîndiri". Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune

decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este,

în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

SORIN CERIN
- TIMPUL PIERDUT -
- poezii filosofice -

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii". Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei". Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă", „Nemurire", „Iluzie", „Absurd", „Tăcere", „Moarte", „Eternitate", „Adevăr Absolut", „Vis", „Liber Arbitru", „Păcatul Originar", „Iubirea", „Singurătatea", „Înstrăinarea", „Dumnezeu" şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei

este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată

Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi,

finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.
Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei

Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne

numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."

SORIN CERIN
- TIMPUL PIERDUT -
- poezii filosofice -

- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vitupereazǎ „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte

expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

SORIN CERIN
- TIMPUL PIERDUT -
- poezii filosofice -

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza

unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele

creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut,

construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".

- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă

îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"

- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare

pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”

- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată DOI:
https://www.doi.org/

Editura Estfalia - recunoscută CNCSIS:
https://uefiscdi.gov.ro/UserFiles/File/Daniela/edituri_recunoscute.pdf

Editura Estfalia - acreditată CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
http://www.cnatdcu.ro/wp-content/uploads/2017/10/anexa-ordin-6.129_2016-standarde-minimale_0.pdf

tel.: 0726.604.986
0726.637.669